

NAKTIES ŠEŠĖLIS
III knyga

ANDREA CREMER
LEMIAMA KOVA

Ar meilė verta didžiausios aukos?

GIRDĖJAU KIEKVIENĄ SAVO ŠIRDIES TVINKSNĮ –

ji sunkiai daužėsi krūtinėje. Tas garsas ne tik atsimušė ausyse, jis tarsi išplito ir užpildė tuščią erdvę tarp švytinčio portalo apybrėžų ir tamsaus namo.

Renė buvo name. Nė kiek tuo neabejojau. Žinojau, kad yra ten, nors nemačiau ir netgi neužuodžiau šilto santalo ir odos kvapo. Jis manęs laukė. Bet kodėl? Kodėl Renė atėjo į šią apleistą vietą?

Mėnulį trumpam užklojo debesys, mano žvilgsnis nuslydo į mirgančius aplink statybvietai šešėlius – jie atrodo gerokai panašūs į šmėklas. Pakėliau akis į dangų, kad nereikėtų žiūrėti į namą ar stirksančias nebaigtų statinių sijas. Laikas čia buvo sustingęs. Kalno šlaite iškirta laukymė ir apleista statybvieta skaudžiai priminė nebegrąžinamą praeitį. Čia turėjo būti įkurta Haldžio gaujos gyvenvietė – dabar stūksojo tik griuvėsiai. Šioje vietoje turėjo būti pastatyti prabangūs namai mudviejų su Renė gaujai. Mūsų gaujos buveinė. Mūsų namai.

Stengdamasi nusišėpti virpulį, atsigrėžiau į Ednę.

– Nesirodyk. Jei išstiks bėda, išgirsi mano balsą. O jei pamatysi mane atbėgant, kuo greičiau daryk duris. Kad ir kas nutiktų, neik ieškoti.

– Sutarta, – atsakė Ednė, traukdamasi į miško tankmę. – Ačiū, Kala.

Linktelėjau ir pasiverčiau vilke. Ednė susiliejo su medžių šešėliais. Įsitikinusi, kad jos niekas neaptiks, ėmiau sėlinti prie namo. Langai buvo tamsūs, iš vidaus nesklido nė garselio. Iš pažiūros namas atrodė tuščias, bet aš žinojau, kad yra priešingai.

Nuleidusi snukį prie žemės uodžiau orą. Prie statybviėtės atėjome prieš vėją, todėl nesijaučiau saugi. Po nakties šydu gali slėptis priešai, o aš juos užuosiu tik atsidūrusi visai šalia. Įsitempusi, karpydama ausimis klausiausi, ar neišgirsiu kokio šnaresio. Visiška tylą. Nesislapstė po krūmais triušiai, ieškodami užuoglaudos, danguje nešmėkščiojo naktiniai paukščiai. Ši apleista vieta atrodė it prakeikta – nė viena gyva būtybė nebūtų drįsusi žengti į proskyną.

Pagreitinau žingsnį norėdama greičiau pasiekti namą. Liuoksėjau per pusnis, nagai slyščiojo apledėjusiu šaligatviu. Pribėgusi laiptus stabtelėjau pauostyti žemės. Nužvelgiau pakopas: švieži letenų pėdsakai, virstantys batų atspaudais. Renė kvapas atrodė stiprus, dar neišsivadėjęs. Jo buvo ateita vos truputį anksčiau už mus. Lėtai užlipau į verandą, priėjau įstiklintas duris ir atvirtau mergina. Atsargiai pasukau rankeną. Durys buvo neužrakintos. Plačiai jas atvėriau – vos vos girgžtelėjo, ir tiek. Įsmukau vidun, uždariau duris ir užšoviau skląstį. Jei kas nors atseks iš paskos, bent jau išgirsiu.

Vėl pasiverčiau vilke ir nusėlinau per vestibulį iki laiptų į antrą aukštą. Eidama pro valgomąjį nenoromis susigūžiau. Kambaryje išvydau nuostabų senovinį ąžuolinį stalą, jį supo kėdės po keturias iš abiejų pusių, dar po vieną abiejuose stalo galuose. Iš viso dešimt. Lengvai įsivaizdavau šį stalą nukrautą valgiais. Ir prie jo susėdusius juokaujančius, traukiančius vienas kitą per dantį, besišnekučiuojančius mūsų gaujos narius.

Lėtai užkopiau laiptais, trokšdama, kad nagai taip garsiai necaksėtų į kietmedžio grindis. Pasiekusi antro aukšto laiptų aikštelę stabtelėjau ir įsiklausiau. Name tvyrojo tylą. Sekdama Renė pėdsakais pratykinau pro tris miegamuosius ir vonios kambarį. Galiausiai priėjau duris koridoriaus gale. Kai įžengiau į šeiminių miegamąjį, širdis ėmė daužytis kaip pašėlus.

Paėjėjusi porą žingsnių, stabtelėjau. Blyškūs mėnulio spinduliai skverbėsi vidun, nušvietė didžiulę juodmedžio lovą su keturiais stulpais, aptrauktą prabangiu raštuotu audiniu, su daugybe atlasinių pagalvių. Prie kitos sienos stovėjo tokio pat stiliaus spinta. Priešais lovą puikavosi tualetinis staliukas ir minkštasuolis.

Visur užuodžiau Renė kvapą. Po šaltu rudens dangumi tvyrojo laužo dūmų dvelksmas, o viduje buvo justis stipresnis padėvėtos odos kvapas, tarsi gundantis kaspinas vingiavo ir santalo aromatas. Užsimerkia ir leidasi apgaubiamą Renė kvapo, nuo jo mane užplūdo prisiminimai. Akimirką jais pasimėgavau, paskui nusipurčiau ir pašiaušiau keterą. Praeities nebesugrąžinsi, turiu susitelkti į dabartį.

Mėnulio šviesa krito pro aukštus erkerio langus, nišoje stovėjo sofa. Tada išvydau Renė. Gaubiamas šešėlių jis labai ramiai gulėjo ant žemės, padėjęs galvą ant letenų, ir žiūrėjo į mane.

Taip mudu ir sustingome, rodos, ištisą amžinybę spoksojome vienas į kitą. Galiausiai prisiverčiau žingtelėti į priekį. Renė staigiai pakėlė galvą ir pašiaušė keterą. Išgirdau lėtą, grėsmingą urzgimą. Sustingau maldydamą troškimą atsakyti tuo pačiu.

Tebeurgzdamas Renė atsistojo ir ėmė žingsniuoti pirmyn atgal palei langą. Žengiau dar žingsnį į priekį. Jis įspėjamai viauktelėjo ir iššiepė iltis. Nunarinau galvą, nerodžiau jokių agresyvumo ženklų. Man tai nerūpėjo.

Renė įtempė raumenis, puolė mane, parvertė ant šono. Kiauktelėjau ir mudu nučiuožėme medinėmis grindimis. Jo iltys kaukštelėjo man prie pat peties, bet spėjau nusiristi tolyn. Kaipmat pašokau ant kojų ir mečiausi į šoną, nes Renė puolė antrąkart. Pajutau karštą jo kvapą, iltys brūkštelėjo per šoną. Urgzdama atsigrėžiau – vėl rengiausi pasitikti priešą. Kai Renė dantys ir trečiąkart manęs nekliudė, suvokiau, kas vyksta. Tas puolimas buvo netikras, skirtas tik išgąsdinti.

Pasimuisčiau ir viauktelėjau:

„Liaukis!“

Tamsios Renė akys liepsnojo.

„Kodėl nekovoji?“ – Jis iššiepė iltis.

Lėtai sukausi ratu, nepaleisdama iš akių artyn sėlinančio vilko.

„Atėjau čia ne kovoti.“

Renė vėl puolė, aš nepajudėjau iš vietos. Urgzdamas jis prilindo visai arti, bet aš nė nekrūptelėjau.

„Jei nepasirengusi kautis, nereikėjo čia ateiti.“

„Aš visada pasirengusi. – Iššiepiu dantis. – Tik tai nereiškia, kad noriu kautis.“

Grėsmingas Renė urzgesys pamažu nuslopo. Jis nunarino galvą, nususuko nuo manęs, grįžo prie lango ir pakėlė snukį į dangų.

„Tau nederėtų čia būti.“

„Žinau. – Patraukiau jam iš paskos. – Ir tau nederėtų.“

Renė atsigrėžė, o aš atvirtau mergina.

Tamsiai pilkas vilkas sumirksėjo – po akimirkos priešais mane stovėjo vaikinai ir įdėmiai žvelgė man į akis.

– Kodėl atėjai?

– Galėčiau ir tavęs to paties paklausti, – atsakiau ir pri-
kandau lūpą. Atėjau ne dėl to, kad René valandų valandas
leisdavo tuščiame mums pastatytame name, nors išmesti šią
mintį iš galvos buvo sunku. Man atsidūrus ant kalno, šiame
name, mūsų miegamajame, visas išorinis pasaulis tarsi nuto-
lo, svarbūs likome tik mudu. Buvau beveik pamiršusi Perse-
kiotojus ir Raganių karą.

Renė akys blykstelėjo, paskui žvilgsnis tapo tuščias.

– Tai puiki vieta pabūti vienam.

– Man labai gaila, – tariau. Žodžiai stingdė gerklę kaip ledas.

– Dėl ko gi? – Susigūžiau nuo sarkastiškos Renė šypsenos.

– Dėl visko. – Nebegalėjau išverti jo žvilgsnio, todėl ėmiau
vaikščioti po kambarį apžiūrinėdama baldus. Žvilgsnis užkliu-
vo už tuščių spintos stalčių, už lovos, kurioje niekas nemiegojo.

– Dėl visko, – pakartojo jis.

Jau buvau nužingsniavusi į kitą kambario pusę, apėjusi lovą,
tad atsigręžiau ir pažvelgiau jam į akis.

– Renė, atėjau tau padėti. Gyvenimas gali pasikeisti.

– Nejaugi?

– Tu neprivalai čia likti.

– Kodėl gi turėčiau išeiti? – paklausė Renė. – Čia mano na-
mai. – Jis perbraukė raštuotą lovos užtiesalą. – Mūsų namai.

– Tai netiesa. – Įsitvėriau lovos stulpo. – Juk patys nepasi-
rinkome tokio likimo, viskas buvo nuspręsta už mus.

– Tai tu nesutikai paklusti. – Jis žingsniavo pirmyn atgal pa-
lei lovą. – Aš manau, kad čia mudu būtume gražiai gyvenę.

– Galbūt. – Suleidau nagus į lakuotą medį. – Tik tasai gra-
žus gyvenimas mums buvo numatytas iš anksto, neturėjome iš
ko rinktis.

– Tu niekada nenorėjai šitos sąjungos, tiesa? – Renė su-
gniaužė kumščius.

– Nežinau, – prisipažinau. Dingojosi, kad mano širdis tuoj
iššoks iš krūtinės. – Nė karto neklausiau savęs, ko noriu.

– Tai kodėl pabėgai?

– Pats žinai, kodėl, – švelniai atsakiau.

– Pabėgai dėl jo, – suurzgė Renė ir griebęs pagalvę sviedė
per kambarį.

Žingtelėjau ataturpsta, mėgindama išlikti rami.

– Viskas ne taip paprasta, – tariau. Kai Renė paminėjo Šėjų,
man nudiegė širdį. Vis dar buvo liūdna, bet pasijutau stipres-
nė. Šėjus pakeitė ne tik mano gyvenimo kelią. Jis pakeitė pačią
mane, kitaip tariant, padėjo atsitokėti ir suvokti, kas iš tiesų esu.
Dabar atėjo mano eilė padėti Renė.

– Tikrai? – jis dėbelėjo į mane.

– Ar būtum galėjęs nužudyti Šėjų? – paklausiau nenuleis-
dama nuo jo akių. – Negi ketinai šitaip pradėti mūsų bendrą
gyvenimą?

Nebuvau tikra, ar noriu išgirsti atsakymą. Galbūt Renė tik-
rai troško Šėjaus mirties? Jei taip, eidama čia padariau didžiulę
klaidą. Mudviem teks susigrumti, ir aš turėsiu jį nužudyti. Arba
Renė nužudys mane.

Jis iššiepė aštrias iltis, o paskui tik atsiduso.

– Žinoma, ne.

Lėtai apėjau lovą.

– Šitokį gyvenimą mums buvo numatę Sergėtojai. Jie būtų
vertę žudyti nekaltus žmones.

Sustingęs kaip statula Renė žiūrėjo, kaip artinuosi.

– Sergėtojai yra tikrieji mūsų priešai, – tikinau jį. – Mes ko-
vojome ne toje pusėje.

– Iš kur žinai?

– Dabar jau pažįstu Persekiotojus, – atsakiau. – Pasitikiu tais žmonėmis, nes jie padėjo išgelbėti gaują.

Renė piktai vyptelėjo.

– Tik kai kuriuos narius.

– Kiti apsisprendė likti su Sergėtojais.

– O argi aš neapsisprendžiau? – Juodos jo akys liepsnojo pykčiu. Vyliausi, kad siunta ne ant manęs.

Trumpam užmerkiau akis nepajėgdama atlaikyti apgailestaujančio Renė žvilgsnio. Mintimis grįžau į Veilį, į kamerą giliai me požemyje po „Edeno“ klubo. Vėl išgirdau beviltišką gaidelę Renė balse ir baimės persmelktą savo balsą.

– Sergėtojai liepė taip daryti. – Ką daryti? – Palaužti tave.

Suvirpėjau nuo prisiminimų, kaip Renė tėsė mane į sieną, kaip burnoje pajutau kraujo skonį. Prisiverčiau grįžti į tikrovę. Pamačiusi išbalusį vaikiną veidą supratau, kad ir jis tai prisimena.

Sunkiai nurijau seilę ir sunėriau rankas, kad nedrebėtų.

– Tikiuosi, tu dar neapsisprende.

Renė tylėdamas vėrė mane žvilgsniu.

– Netikiu, kad norėjai mane įskaudinti, – pasakiau. – Net jeigu Monro nebūtų pasirodęs, vis tiek nebūtum... – Žodžiai įstrigo staiga išdžiūvusioje gerklėje. Sakiau, ką galvojau, bet siaubingi vaizdai nedavė ramybės, visam laikui įsirėžė į atmintį iki kaulų gėlos.

– Nebūčiau tavęs įskaudinęs, – sukuždėjo jis.

Linktelėjau, nors nebuvo visiškai tikra. Dabar svarbiausia ištraukti Renė iš čia, iš šito baisaus pasaulio, kur jis gali virsti pabaisa ir nuskriausti mane. Vaikinas pakėlė ranką tarsi ketindamas paglostyti man skruostą, bet paskui vėl nuleido.

– Ar ieškoti manęs tave siuntė Persekiotojai?

– Lyg ir.

Renė nustebeš kilstelėjo antakius.

– Monro norėjo, kad tave surasčiau, – tariau.

Jis tvirtai sukando dantis.

– Tas vyras, kurį nužudė mano... kurį nužudė Emilis.

Pastebėjau, kaip jis sudvejojęs pasitaisė. Renė nenorėjo vadinti Emilio tėvu.

Pasilenkiau ir paėmiau jį už rankos.

– Renė, ar žinai tiesą?

Vaikinas suspaudė man pirštus.

– Vadinas, tai tiesa? Emilis nužudė mano motiną?

Linktelėjau, nejučiomis iš akių pasipylė ašaros.

Jis ištraukė ranką, persibraukė juodus plaukus, kumščiais suspaudė smilkinius. Pečiai ėmė virpėti.

– Man taip gaila.

– Tasai vyras... – Renė balsas užlūžo. – Tasai Monro buvo tikrasis mano tėvas, tiesa?

Žvelgiau svarstydamą, kaip jis viską suprato.

– Iš kur žinai?

Nuo kovos „Edeno“ klubo požemyje buvo praėję visai nedaug laiko, todėl įsitempusi žiūrėjau į Renė. Pažinojau jį nuo vaikystės, bet dingojosi, kad per pastarąsias dvidešimt keturias valandas mudu pasenome keliais dešimtmečiais.

Emilis nusikvatojo. Renė vis dar lūkuriavo tarp tėvo ir Monro, pasirengęs pulti. Staiga Monro nuleido kardus – Renė akyse blyksnelėjo nustebinimas.

– Nesigrumsiu su berniuku, – tarė Monro. – Tu, Emili, tai puikiai žinai.

– Taip ir maniau. – Emilis dirstelėjo į urzgiančius jaunuosius vilkus. – Neleiskit jam ištrūkti. Renė turi atkeršyti už motiną.

– Neklausyk jo, Renė! Jis melagis! Tai netiesa! – suklikau. – Eime su mumis!

– Kala – mūsų priešė, – sušnypštė Emilis. – Prisimink, kaip ji tave paliko, kaip išdavė mus visus. Apsiuostyk, berniuk, ji smirdi Persekiotojais. Kala – išdavikė ir kekšė. – Emilis pažvelgė į mane su tokiu įniršiu, kad aš nenoromis atsitraukiau, išgąsdinta baisios jo neapykantos. – Nemanyk, kad išsisuksi, gražuole. Labai greitai prigriebsim ir tave.

Konoras stvėrė mane ir nusitempė prie durų. Aš priešinausi, bandžiau ištrūkti, bet jis atkakliai vilko mane į koridorių.

– Nepaliksime Monro! – surikau.

– Turim eiti, – pareiškė Konoras. Vėl pamėginau ištrūkti, jis suklypo, bet tuoj pat atgavo pusiausvyrą ir apglėbė mane abiem rankomis.

– Aš noriu kovoti! – sušukau desperatiškai plėšdamasi iš tvirtų jo gniaužtų. Velkama iš kameros kaip įmanydama stengiausi nesužeisti Konoro.

– Nevalia! – jis buvo nepermaldaujamas. – Girdėjai vado įsakymą. Mudu dingstam. Prisiekiu, jei pasiversi vilke ir puls mane, gausi į kailį!

– Prašau, – maldavau, su siaubu žiūrėdama į kyšančias Renė iltis. Pamačiau, kaip Monro numetė ant žemės kardus, ir man užgniaužė kvapą. – Ką jis daro? – suklikau verždamasi prie jo, bet Konoras vėl mane sulaukė.

– Tai vado, ne mūsų kova, – iškošė jis pro sukąstus dantis.

Išgąsdintas krintančių ginklų žvangėjimo Renė atšoko. Jo ketera tebebuvo pašiaušta, bet urzgimas pritilo.

– Paklausk, Renė, – paprašė Monro ir pritūpė, kad pažvelgtų jaunajam vilkui į akis. Jis tarsi nematė iš abiejų šonų sėlinančių priešų. – Tu vis dar gali rinktis. Eime su manim, sužinosi tiesą. Ryžkis.

Renė vėl grėsmingai suurzgė, paskui suglumęs viauktelėjo. Kiti trys atsargiai tykinantys artyn vilkai taip pat atrodė sutrikdyti Monro poelgio – dar nebuvo matę Persekiootojo, atsisakančio kovoti.

Konoras griebė man už kaklo, sprandą nudiegė skausmas.

– Nėra čia ko žiūrėti, – nukirto jis ir ėmė lėtai vilkti mane lauk iš kameros.

– Prašau tavęs, Renė! – vėl surikau. – Nepasilik su jais! Eikim drauge!

Išgirdęs beviltišką mano riksmą, jis atsigręžė ir pamatė, kaip Konoras mane tempia. Tada atvirto žmogumi ir nustebęs pažvelgė į Monro. Persekiootojų vadas išskėtė rankas – parodė neturįs ginklo. Renė žingtelėjo prie jo.

– Kas tu toks?

– Aš... – Monro balsas užlūžo.

– Pakaks! Tu tikras kvailys, berniuk, – suurzgė Emilis. – Toks pat kaip ir tavo tėvas, – pridūrė klastingai nusiviepdamas Persekiootojų vadui. Ištaraš šiuos žodžius, Emilis stryktelėjo į orą ir pavirto vilku. Stambus gauruotas žvėris baisiomis iltimis ir aštriais nagais trenkėsi Monro į krūtinę ir parbloškė. Stiprūs žandikauliai surakino beginkliam žmogui gerklę. Tą akimirką Konoras ištempė mane iš kameros ir nuvilko per koridorių.

Renė kalbėjo nežiūrėdamas į mane, jo balsas išsklaidė prisiminimų miglą.

– Kai Monro sviedė žemėn kardus, pamaniau, kad kvaištelėjo arba yra tikras savižudis. Vis dėlto mane trikdė jo kvapas –

pažįstamas, kažką primenantis. – Jis vargais negalais prisivertė pasakoti toliau: – O Emilio žodžių iš pradžių nesupratau. Tik tada, kai perplėšė Monro gerklę... užuodžiau kraujo kvapą ir suvokiau, kad mudu sieja ryšys.

– Monro mylėjo tavo motiną. – Man per skruostus rito si karštos ašaros. Prisiekiu, maniau, kad išdegins žymes ant odos. – Jis norėjo padėti Korinai pabėgti. Grupelė Grėsliujų ketino sukilti.

– Tai nutiko, kai man suėjo vieneri, – pasakė jis.

– Taip.

Renė atsisėdo ant lovos ir užsidengė veidą delnais.

– Monro paliko laišką. – Atsiklaupiau priešais jį. – Jis troško tave susigrąžinti ir pavedė šią užduotį mums.

– Dabar tai nebesvarbu, – pasakė Renė.

– Kaip gali šitaip kalbėti?

Vaikinas pakėlė galvą. Išvydau liūdesį jo veide ir man tarsi replėmis sugniaužė širdį.

– Tai kurgi man dėtis, Kala? – paklausė jis. – Neturiu vietos šiame pasaulyje. Net jeigu mano motina ketino pabėgti, o tėvas buvo Persekiotojas, dabar abu mirę. Išnykę nuo žemės paviršiaus. Juos nužudė Grėsliujų gaujos nariai, o šiai gaujai priklausiu visą gyvenimą. Su Persekiotojais manęs niekas nesieja. Jiems būčiau tik priešas.

Puikiai supratau, ką jaučia Renė. Abudu labai daug praradome. Mūsų gauja buvo išdraskyta. Šeimos išardytos. Tačiau viltis liko gyva. Kovoju petys į petį su Persekiotojais ir supratau galiu jais pasikliauti. Jie ne taip jau labai skyrėsi nuo Karių. Visi buvome kovotojai, liejome kraują ir aukojomės vienas dėl kito. Mūsų priešai tapo draugais; tikėjau, kad vilkai Akademijoje gali rasti naujus namus. Būtinai reikėjo tuo įtikinti ir Renė.

Čiupau vaikiną už rankų ir stipriai suspaudžiau pirštus.
– Su Persekiotojais tave sieja ryšys.
– Ką? – Išgirdęs tokius žodžius Renė apstulbo.
– Monro paliko dukterį, – pasakiau. – Jos vardas Ariadnė.
– Dukterį? – pakartojo Renė.
– Taigi tu turi seserį – netikrą.
– Kas jos motina? – Jis stovėjo kaip įkastas, akyse atsispindėjo jausmų sumaištis.

– Moteris, padėjusi Monro išgyventi Korinos netektį, – atsakiau. – Ednės motina irgi mirusi.

Pamaniusi, kad šis karas jau pareikalavo daugybės aukų, nulenkiau galvą, bet greitai atstūmiau liūdnas mintis – svarbiausia įtikinti Renė.

– Ednė už mus dvejais metais jaunesnė. Atėjau čia dėl jos.
– Vadinasi, atėjai paprašyta Ednės, – tarė jis.
– Taip, – atsakiau, o vaikiną susiraukė. – Mums metas eiti.
– Tai tau metas eiti, – sumurmėjo Renė. – Persekiotojams reikia Šėjaus ir tavęs. Net turėdamas seserį ten nepritapsiu.

Pasijutau lyg gavusi per veidą.

– Šito nepakaks. – Renė liūdnai pažiūrėjo į mane. – Ednė yra Persekiotoja, o aš – Karys. O jei nebeturiu savo gaujos, tad kas aš toks?

Man nudiegė paširdžius. Šito klausiau savęs daugybę kartų. Vadui gauja buvo gyvybiškai svarbi. Mudu turėjome vadovauti gaujai, būti susieti su jos nariais. Antraip gyvenimas būtų netekęs prasmės.

Renė įsmeigė akis į mane.

– Ko tu iš manęs nori? – Nustebusi spoksojau į jį. – Kodėl turėčiau eiti su tavimi?

– Jau pasakiau, kodėl. – Staiga suvokiau Renė žodžių prasmę ir suvirpėjau.

– Ne visai. – Jis palinko artyn. – Išvardijai kelias priežastis, bet nepasakei savosios.

– Vis dėlto... – sušnibždėjau drebančiu balsu.

Renė pirštu perbraukė man per skruostą, per tą vietą, kur ritosi ašaros. Prisilietimas buvo labai švelnus, vos juntamas, bet vis tiek degino kaip liepsna.

– Įvardyk priežastį, Kala, – sukuždėjo Renė.

Žiūrėjau į jį, kraujas virė ir spengė ausyse, kūnas liepsnojo.

Puikiai žinojau, ko Renė prašo, bet negalėjau duoti.

Juodos vaikinio akys buvo sklidinos skausmo. Jo manymu, tą skausmą galėjau numalšinti tik aš.

– Renė, – pralemenau. – Aš noriu... – Palinkau artyn jo pačiuoti, trumpai nukirpti mano plaukai brūkstelėjo vaikinui per skruostus. Mūsų lūpoms susitikus, ėmiau grimzti į palaimingą užmarštį. Bučiavomės godžiai, aistringai, lyg baisiai išalkę. Renė mane kilstelėjo, aš kojomis apsvijau jį per liemenį, trokšdama kuo stipriau prisiglausti. Bučiavomės kaip pakvaišę, išsiilgę vienas kito, ilgai ir šiurkščiai – vos galėjau atgauti kvapą. Jis paguldė mane ant lovos. Ant mudviejų lovos.

Renė pakišo rankas man po marškiniais, glostė nuogą pilvą, paskui ranka nuslydo į viršų ir palindo po liemenėle. Sudejavau ir sukandau jam lūpą. Renė prispaudė mane visu svoriu, mėgaudamasi jutau mūsų kūnus imant judėti vienu ritmu.

Nuo jo prisilietimų oda liepsnojo, tiesiog degte degė. Tose liepsnose išsilydė baimė, pranyko sielvartas, pasimiršo netektis.

Sudejavau iš malonumo – Renė ėmė bučiuoti tas vietas, kurias buvo ką tik glamonėjęs. Nors jaučiausi apimta aistros, galvoje įkyriai sukosi viena mintis.

Neturėčiau to daryti. Man nevalia šitaip elgtis.

Prisiminus Šėjų, mintys ėmė jauktis. Tai Šėjus man atvėrė šį pasaulį. Nuo jo rankų prisilietimo, nuo jo kūno šilumos pirmąkart užsiliepsnojo mano siela. Geidžiau jo beprotiškai, andai buvau tikra, kad Renė prarastas amžiams, kad pasirinko Sergėtojus, ir skandinau savo gėlą mylinčio Šėjaus glėbyje.

O kas, jei Renė dar neapsisprendė? Ar ne per greitai jį nuteisėme? Kas, jei Monro neklydo?

Kai Renė anksčiau mėgindavo man meilintis, atstumdavau jį, nes bijojau pažeisti Sergėtojų įstatymus. Gnauždavau jo pažadintą aistrą.

Aš mylėjau Šėjų. Nė kiek tuo neabejojau. Bet negalėjau pa- neigti, kad mane traukia ir Renė, nes jis baisiai manęs troško. Spėlioju, ar mudviejų ryšys dar nenutrūkęs – jis užsimezgė vaikystėje ir sustiprėjo nuo bendros mūsų, kaip Karių, patirties. Ar šis ryšys pasirodys stipresnis už meilę, išpiplieskusią tarp manęs ir Šėjaus?

Renė ranka įslydo man tarp šlaunų, ir aš suvirpėjau. Mano kūnas žinojo, kas nutiks, ir nekantriai to laukė. Jei tikėjau, kad buvimas su Šėjumi išdildys Renė glamonių žavesį, tai labai kly- dau. Naktį sode su Šėjumi pažinau pirmąsias meilės paslaptis, o dabar troškau patirti, kuo mane nustebins Renė. Spėlioju, ar atsiduodama jam nuvysiu košmarus, kuriuos teko dėl manęs patirti. Jo lytėjimas gražino į praeitį, į tą laiką, kai manėme am- žinai būsiantys drauge. Kai mano mama tebebuvo gyva, o brolis nepalaužtas.

Renė vėl įsisiurbė man į lūpas, aš suleidau pirštus į tamsius jo plaukus.

– Myliu tave, – sumurmėjo jis, trumpam atšlijęs. – Visada mylėjau.

Mano širdis suspurdėjo.

– Aš...

Pasidingojo, lyg Šėjus būtų pakuždėjęs man į ausį.

„Tu jį mylėjai.“

„Mylėjau.“

„Bet ne taip, kaip myli mane.“

„Aš myliu tave.“

Šėjus. Tik kartą esu ištarusi Šėjui šiuos žodžius. Nenoriu jų atsisakyti.

Ką, po galais, aš čia darau? Aš myliu Renė. Vis dar myliu. Ir vis dėlto ši vieta, šis namas, mudu supantys geidulingi šešėliai, ši lova, kuždanti apie praeities pažadus ir pavogtas svajones, nedera su naujuoju mano gyvenimu. Kad ir ką jaučiu Renė, likdama čia nebesugrąžinsiu praeities, pasirinktos ne savo noru, o prievarta.

Mano pulsas padažnėjo. Kai Renė vėl mane pabučiavo, pasijutau atsidūrusi nenuilstančios, medžiojančios dvasios, o ne mylimojo glėbyje.

– Palūkėk, – sukuždėjau. – Prašau palūkėti.

– Ne, – atsakė jis, bučiuodamas man kaklą. – Nedaryk šito, Kala. Nemėgink išeiti. Tiesiog lik čia, su manim.

Negi jis nieko nesupranta? Šis namas tuščias, persmelktas liūdesio. Jei liksim čia, žūsime.

– Renė, – pasakiau švelniai, bet tvirtai jį atstumdama. Mane apėmė panika, tik nenorėjau jam to parodyti. Reikėjo gerai apgalvoti kiekvieną žodį, kiekvieną judesį. Jei suklysiu, Renė grįš pas Sergėtojus. Nors negalėjau patenkinti jo troškimų, – bent jau ne čia, ne dabar, o gal ir niekada, – neketinau jo prarasti.

– Tai nesaugu.

– Ką? – Renė atšlijo ir sumirksėjo. – Neabejok, saugu. Klausyk, Kala, gailiuosi, kad prasidėjau su tomis merginomis. Gal tai

atrodo keistai ir, be abejo, nesąžininga tavo atžvilgiu, bet, prisiekiu, visada buvau atsargus. Esu visiškai sveikas. Tai tikrai saugu.

Dirstelėjau į jį ir pratrūkau juoku.

– Aš nemeluojau, – jį lyg ir įžeidė mano reakcija.

– Tikiu tavim, – atsakiau mėgindama atgauti kvapą.

– Tai gerai, – nusišypsojo Renė ir vėl norėjo mane pabučiuoti.

Bet aš pasislinkau į šalį; aistra, apėmusi tada, kai išvydau Renė, netruko užgesti. Likti čia buvo pavojinga mums abiem.

– Tikiu, – pakartojau. – Kalbėdama apie saugumą turėjau galvoje, kad pastatę šį namą žmonės trokšta mano mirties. Švaistome laiką, nors visai jo neturime. Metas eiti.

– Palūkėk. – Renė norėjo mane prisitraukti. – Pavojus negresia. Niekas čia neužsuka. Niekada.

Suvirpėjau pagalvojusi, kiek kartų jis čia lankėsi. Kiek kartų sielojosi esąs vienišas vilkas, o ne gaujos vadas.

– Nelauksiu. – Išsisukau iš jo rankų. – Miške laukia Ednė. Tavo sesuo.

Renė išraiška pasikeitė. Geidulys ir nusivylimas užleido vietą nuostabai.

– Mano sesuo, – sumurmėjo jis.

Įsidėmėjau jo reakciją, kad prireikus galėčiau pasinaudoti. Vado jusles ir poreikį turėti mane, ko gero, prislopintų bendravimas su Edne. Mergina galėtų atstoti jam šeimą. Sesuo buvo vienintelė gija, siejanti jį su praeitimi, galinti išgelbėti nuo žiauraus Grėšliųjų vado Emilio. Nuo skausmingo suvokimo, kad Renė motiną nužudė Sergėtojai ir kad tikrojo savo tėvo jis nepažinojo.

– Pakalbėsime apie tai grįžę į Akademiją. – Paskubomis susitvarkiau drabužius, stengdamasi nuvyti slegiantį kaltės jaus-

mą. Jaučiausi plėšoma į dvi puses – nežinojau, ką pasakysiu Renė, kai išvyksime iš Veilio, neišmaniau, kaip paaiškinsiu Šėjui savo žygi. Mano jausmai susivijo į raizginį, nesitikėjau gebėsianti jį išpainioti.

– Niekur nuo manęs nepabėgsi, – vėl prisitraukdamas artyn suuzrgė Renė. – Aš tavęs nepaleisiu. Šįkart neišsisuksi.

– Nė neketinu, – atsakiau ir vėl leidausi jo bučiuojama. Svarsčiau, į kokią gilią duobę būsiu įkritusi. Vis dėlto bijojau ką nors leptelėti, kad neišsklaidyčiau Renė vilčių, kad vaikas neapsigalvotų eiti su manim. Neleisiu, kad šitaip nutiktų.

– Gerai.

Jutau, kaip nuo šypsenos kilstelėjo jo lūpų kampučiai.

Išėję iš miegamojo nuskubėjome laiptais žemyn. Kai pasiekėme pagrindines duris, Renė stabtelėjo ir apsidairė.

– Kaip gaila, – tarė jis. – Šis namas toks gražus.

– Gyvenime yra svarbesnių dalykų už namus, – atkirtau imdama už durų rankenos.

Renė palietė man plaštaką.

– Prieš išeinant turiu tau dar šį tą pasakyti.

– Ką? – nekantriai paklausiau, trokšdama kuo greičiau nešdintis iš namo, kuriame viešpatavo pagundą keliančios dvasios.

Man atidarius duris, Renė pasilenkė ir lūpomis perbraukė per skruostą.

– Man patinka tavo šukuosena.